

De reis van Jaap en Janneman

v.d. Hulst

door G.S. van den Berg

G.F. CALLENBACH N.V. NIJKERK

DE REIS VAN JAAP EN JANNEMAN

DOOR

G. S. VAN DEN BERG

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

I.

Het smalle slingerpaadje.

„Miauw!.... Miauw!....”
Er loopt een poesje door het bos, — zo'n jong
en grappig ding.

Twoe glinsterende kraaloogjes kijken blij de wereld
in. En als het mauwend bekje open gaat, zie je witte
tandjes en een rood tongetje.

Dat hebben alle poesjes.

Maar alle poesjes zijn niet zo glanzend zwart. En ze
hebben niet allemaal een breed wit befje voor en vier
witte sokjes aan.

Dit poesje heeft ook een lintje om de hals. Dat is rood
en glanst in het zonlicht.

„Miauw!.... Miauw!”

Waar komt dat olijke ding toch vandaan?

Waar gaat het naar toe?

Het loopt naar een vliegje.... Het slaat naar een
torretje....

En het dwaalt àl maar verder.

Al maar verder langs dat warme,
smalle paadje.

Dat paadje is een *slingerpaadje*.

Het begint bij de brede zandweg,
die tussen het hoge bos en de wijde
landen ligt.

Dáár, — op de brede zandweg,

komen wel eens wagens en karren. En soms, — een enkele keer, — waggelt er een auto door de karresporen.

Hier, op het stille paadje in het bos, — hier komen geen wagens en karren.

Hier komen helemaal geen auto's.

Hier komen de konijnen. En de eekhoortjes. Hier komen de vogeltjes en de torren en kevertjes.

Hier dwaalt ook, — heel eenzaam, — een klein, zwart poesje.

Ja, — maar. . . .

Als de wind komt en de regen?

Als de kou komt en de donkerte?

Dan duiken de konijnen weg in hun diepe, donkere gangen. Onder de hei en het mos.

De eekhoortjes wippen in hun takken-nest. Ergens in een hoge den.

De vogeltjes tjoepen weg tussen de twijgen en blaren. En niemand vindt ze daar.

En de torren en kevertjes vinden altijd wel een gaatje. Onder een heistruikje. Of onder de schors van de bomen.

Maar. . . .

Waar moet dat *poesje* dan naar toe?

En het dwaalt al maar verder.

Al maar verder langs dat warme, smalle paadje.

II.

Zo'n dom, dom poesje.

O, neen. Dat poesje hoort hier niet. Het woont in de oude boerderij, die aan de brede zandweg staat.

Daar speelde het altijd met Riekje. Dat leuke kindje met haar dansende krullen.

Dáár krijgt het lekkere melk. En soms geeft de boerin een heerlijk stukje vlees.

Als de wind komt en de regen?

Als de kou komt en de donkerte?

Dan kruipt het poesje fijn in zijn kistje. Onder het hoge schuurdak, dat warm is en droog. Daar is het veilig.

Maar vanmorgen. . . . Toen heeft Riekje niet gestoeid en gedold met haar leuke poesje. Ze heeft het niet eens over het spinnende kopje gestreeld.

Want. . . . Riekje was zo ziek. Ze lag te woelen in de diepe bedstee. De koorts gloeide in haar lijfje.

Och, — Riekje was haar poesje helemaal vergeten.

En vanmiddag. . . . Toen heeft de boerin het poesje geen melk gegeven. En geen heerlijk stukje vlees.

Want de boerin had het zo druk. Ze moest naar den dokter luisteren. En telkens haar meisje helpen. Och, — de boerin was het poesje ook al vergeten.

't Poesje had eens klagend gemauwd. Riekje had het niet gehoord.

't Poesje had eens vragend langs de benen van de boerin gestreken. Maar de boerin had het niet gemerkt.

Och, — en 't was zo'n dom poesje, dat poesje van Riek.

Wat wist het van een meisje dat zo ziek was?

En van een boerin die het zo druk had?

En toen niemand luisterde, — en niemand keek. . . .

Toen was het domme poesje weggedwaald.

Het gangetje door. Het klinkerpaadje af. De brede zandweg uit. En eindelijk ook: het slingerpaadje in. Het slingerpaadje, dat zo smal was.

En zo warm. . . .

Er komt een vlinder aangedarteld. Zo'n olijke, vrolijke fladderaar. Zwart. . . . en rood. . . . en geel.

't Vlindertje dartelt maar. Vlug en licht als een zonnestraaltje. Al maar boven dat slingerpaadje.

„Vangen!” denkt het poesje. En het holt en springt en danst maar mee. Zwart.... en rood.... en wit. Al maar langs dat slingerpaadje.

Maar vlinders storen zich niet aan slingerpaadjes. Zij hebben heel die lichte, blijde wereld om te vliegen.

En verder dartelt het vlindertje. Laag, — heel laag, langs het mos en de geurende hei.... Dan hoog weer, — heel hoog, waar het groen is van de dennen en het blauw van de hemel.

't Poesje springt mee. Met korte, nijdige sprongetjes. Want die hei, — die droge hei.... Die kriebelt zo. Op zijn neusje.... Langs zijn buikje.... Hup!-Roets!... Hup!-Roets!....

O, — en dàn, — ineens....

Wat snort daar onder de struiken door?

Wat komt daar recht, recht op het poesje af?

Ai!....

Twee vlugge, valse pijlen!

Eén trilt er vast in de grond. Vlak voor het angstige beestje. Die andere suist heen over zijn bange kopje....

Ritst weg in de struiken.

O, — en dàn....

Dan komen er twee grote, donkere dingen uit een kuil.

Zo erg groot. Zo erg donker.

En vier beentjes draven dràven....

O, — maar dàt.... *Dat* is te erg.

Even duikt het poesje ineen. Het kopje ingetrokken.

Het rugje hoog en krom. Het staartje dik van schrik en angst. En even zit het heel stil, — alleen het neusje trilt.

Dàn:

„Miauw!” —

Een wilde sprong.... Een dolle tuimeling.... O, weg! Wèg!.... De struiken in!....

Het lint, het glanzende rode lint blijft haken....

„Miauw!” — Wèg;.... Wèg!.... *Krrràk!* Het scheurt

wel los. Het sliert wel mee....
De takjes zwiepen.
En de blaren ritselen....
„Miauw!.... Miauw!....”
Er trilt zo'n angst in dat verre stemmetje.

III.

Twee jagers? ... twee deugnieten!

Jammer, hè?”....
Dat zegt de grootste, — *Jaap*.
„Nou!”....
Dat zegt de kleinste, — *Janneman*.
En dan kruipen, dan rollen ze weer in hun hol. Twee woeste jagers in hun heerlijk jagershol.
Hun hoofd komt maar even boven de rand uit. Hun bogen, die gevaarlijke bogen staan gespannen. De pijlen dreigen.
O, als er beren komen! Of tijgers! Dan zullen die grote en die kleine jager ze wel doodschieten.... Morsdood!
Ja, — en dan braden! En vanavond op de boterham. Mmmm! Lekker!.... Berenvlees of tijgervlees op de boterham!
En ze loeren, die twee.... Ze loeren....
Maar 't blijft zo stil in 't bos.
Soms klaagt er nog even een poesje. Ver weg. Ergens in die ruige wir-war van takken en blaren.
Maar dan is 't weer stil.

En toch....
O, wat bonsde Jaaps hart!
Jaap dacht: „Dat kun je vast heel ver horen”....
„Tòch gedaan!.... Tòch gedaan!....”

Ja, — want die twee woeste jagers, die zo dapper lijken. . . . Het zijn twee stoute, ongehoorzame jongetjes. Twee deugnieten.
Maar *Jaap* is de grootste deugniet.

Gistermiddag hadden ze samen in het schuurtje gezeten. Jaap op een emmer, — Janneman op zijn hurken er naast.

En Janneman had zitten kijken met grote ogen. Hij had gezucht van bewondering.

Jaap had een paar stokken, — een paar touwtjes, — en een mes uit de keuken.

En wat die knappe broer toen te voorschijn toverde? Twee prachtige bogen, die sterk en taai waren. En wel tien pijlen.

Die moesten nog wat bijgesneden, — . . . wat gladgeschaafd. . . . En ze maakten wonder-mooie plannen, die twee.

Ai! — Jammer! — Jàmmer!

Toen was Moeder het schuurtje ingekomen. En moeder had gezegd: „Nee, hoor Jaap, — dat mag niet. Zulke spelletjes worden veel te gevaarlijk. Straks Janneman geraakt, — of een ruit kapot, — of een ander ongeluk. . . . Nee hoor. Weg er mee!”

Moeder had het druk.

En ze had maar gauw die gevaarlijke dingen weggelegd. Ergens in een donker rommelhoekje.

Uit was de pret.

En. . . . *weg* waren de plannen.

Weg? *Weg?*

O neen! Ze waren er nog wel, die wondere plannen. Maar niemand wist het. Want ze zaten in een donkere, warrige krullebol.

Toen Jaap in bed lag gisteravond, dacht hij er nog

aan. oef! — 't Was zo warm toen. En de slaap wou
maar niet komen.

En vanmorgen dacht Jaap er aan. In school, toen die
sommen zo moeilijk waren.

En *vanmiddag!*....

Ja, — *vanmiddag!*....

Ze zouden samen een grote reis maken, — Jaap en
Janneman. Langs het smalle slingerpaadje door het
hoge bos. En ze zouden een grote zak meenemen op
die reis. Daar konden denneappels in en mooie steen-
tjes....

En ze stonden weer in het schuurtje, — samen.

Ja, — en toèn....

Jaap luisterde even.... Jaap gluurde even.... Naar
alle kanten.... Alsof hij een beetje bang was....

Toen deed hij een vlugge, wilde greep ergens in een
donker rommelhoekje. En wat duwde hij daar diep,
— *diep* in die grote zak?....

Twee bogen.... En pijlen.... Wel tien!

„Maar.... maar....” stotterde Janneman.

„Ach jong!” bromde Jaap.

En nòg dieper duwde hij ze weg.

En toen de deur heel zacht was dichtgedaan, begon-
nen ze hun reis.

Moeder keek ze na. Ze stond gebogen boven de gerani-
ums in de vensterbank. Ze wilde nog eens wuiven. En
haar jongens een goede reis wensen.

Maar ze keken niet om, die twee. Vreemd....

En boven de rode geraniums bleef moeder kijken.

Daar, — ver weg al, — gingen ze.

Jaap en Janneman. Met een grote, grauwe zak.

Ja.... En met twee taaie, sterke bogen. En wel tien
scherpe pijlen.

Maar die zaten veilig weggestopt. Diep, — diep in die
grote, grauwe zak.

Dat wist moeder niet.
Dat wist niemand.
Niemand?

„Tòch gedaan! . . . Tòch gedaan! . . .”

„Och! — Waarom is moeder ook zo bang! —”

Jaap schrok.

Had hij dat luid-op gezegd? Hij keek opzij, — naar Janneman.

Maar Janneman tuurde maar. Met zijn neusje tussen de mosplantjes. Boven dat neusje een dikke rimpel. Toen was ook Jaap weer jager.

Hij loerde. . . . loerde. . . .

Maar die grauwe spin die over de grond kwam aangebeend, — en omhoog kroop in een heistruikje, vlak bij zijn hoofd. . . . Diè zag hij niet.

En 't was heel stil in 't bos.

IV.

De gevaarlijke kuil.

Boven de jagers wickt rustig een vogel. De hals gebogen, de poten gestrekt.

Een grote witte vogel is 't, — een reiger. Heel rustig gaat het, heel langzaam.

Even kijken de jagers omhoog. Dan loeren ze weer. Dan spieden ze weer.

Achter de vogel drijven hoog twee witte wolkjes. Veel langzamer nog.

Die wolkjes zien de jagers niet.

Zij loeren al weer. Zij spieden alweer.

Maar ineens!

O, — *ineens!*

Janneman schrikt. Neen-maar.... Hij *schrikt!*
Wat is dat zo ineens op zijn been?.... Op zijn *blote*
been?....

„O-o-o-o!”

Hij schreeuwt van angst.

Hij wordt koud van schrik.

Wild slaat hij om zich heen.... Bom! Op Jaap zijn
neus!.... Vreselijk, wat is dat een schrik!

Dáár zit hij! Daar,.... daar in die hoek. Heel vet....

En heel vies!.... Dáár!

Een dikke.... bruine.... pad!

Brrr!

Op beren en tijgers jagen? O ja, — dat durft Janne-
man wel.

Maar op zo'n vette, vieze pad schieten?.... O, neen!
Neen hoor!

En zo'n ding vanavond op je boterham?.... Brrr!....

Dat nooit. Nooit!....

En hij wil maar gauw uit zijn mooie jagershol klim-
men, — zo bang is die Janneman.

Maar Jaap is helemaal niet bang. Jaap pakt dat rare
beest zomaar vast. Jaap gooit hem zomaar in een
wijde boog het bos in.

„O,.... o!....” stottert Janneman. „Durf jij....?”

Maar Jaap bromt: „Durven?.... Een jager 'durft
alles!....”

Ja?.... Alles?....

Ze loeren alweer. Ze spieden alweer.

Die reiger, — de hals gebogen, de poten gestrekt, —
hij is al heel ver weggewiekt.

En die wolkjes, — veel langzamer nog, — ze zijn al
heel ver weggedreven.

Dàn....

Weer schrikken ze op.

En spieden.... En loeren....

Langs het slingerpaadje komt het geluid.

't Is heel dicht bij al.

Nog eventjes.... eventjes....

Och, — ze zien het al: Geen beer. Geen tijger.

Ze zien het al: 't Is een boer. Op een krakende, knierpende fiets.

Hij trapt maar. Twee witgeschuurde klompen gaan op en neer, op en neer. Hij kijkt niet naar links, — hij kijkt niet naar rechts. Hij trapt maar.

O, — maar achter hem stuift zijn hond. Een *reuzehond!*.... En die kijkt wel naar links, — en wel naar rechts. Die snuffelt eens hier.... Die snuffelt eens daar.... Komt dan weer aangerend in wilde vaart. Achter het wiel sukkelst hij een tijdje mee. Links van het wiel.... Rechts van het wiel....

Ah! Dan heeft hij weer iets nieuws geroken. Dan stuift hij weer grommend de struiken in.

O, — en recht op de jongens af!....

O, — en.... En *roets-roets*.... de kuil in!....

„Woef!.... A-woef!”

Janneman ligt op zijn buik. Zijn hoofd diep weggedrukt in de grauwe zak. Hij durft niet te kijken.

Jaap ligt op zijn rug. Met ogen als knikkers.

Want op zijn schokkende borst staan twee ruige honde-poten. En boven zijn bonzend hoofd dreigt een warme, heel grote honde-kop, — die hijgt.... en proest....

„Woef!.... A-woef!”

Och, die hond neemt maar gauw een flinke sprong. De kuil uit, — de struiken door. Dan holt hij hijgend zijn baas achterna.

Die is zo ver al. Die kijkt niet naar links, — die kijkt niet naar rechts. Die trapt maar.

Het ruige honde-beest sukkelst weer mee.

Achter het wiel.... Links van het wiel.... Rechts van het wiel....

Jaap? En Janneman?

Ze klauteren maar gauw uit hun jagershol. Met hun bogen, — en de pijlen. En hun grote, grauwe zak slieren ze ook nog mee.

Ze beven.

En pas een heel eind verder. . . . Als ze het zand van hun broekjes hebben geklopt. . . . Als die bange schrik uit hun beentjes is gezakt. . . .

O, — dan pas worden ze weer jagers.

Dan durven ze weer een béétje woest te kijken.

En een béétje dapper te stappen.

Aan het brede zandpad.

De hoge dennen wiegen zacht, — heel zacht.
 En door de toppen gaat een vreemd gesuis.
 Dat doet de wind. Die komt van ver over de
 landen. Hij brengt wolkjes mee. *Regenwolkjes*.
 Ze zijn nog maar klein. Ze komen nog maar net boven
 de wereld uit, — zo klein.
 En die twee jagers zien dat niet.
 Zij gluren naar beren en tijgers.
 En zij dwalen àl maar verder.
 Al maar verder langs dat warme, smalle paadje.

Ze komen op het brede zandpad.
 Even hompelen ze door het mulle zand.
 Dan schuiven ze dicht langs de struiken verder. Nòg
 verder.
 Maar plots staan ze stil.
 Ze grijpen elkaar vast. En ze kijken zo bang.
 Waarom?
 Ze wijzen.... „Dáár.... Dáár!....” En ze kijken
 nog banger.
 Waarom?
 Daar, aan de weg, — een eindje nog maar, — daar
 staat een boerderijtje.
 Achter dat boerderijtje liggen de landen. Daar zijn
 de koeien. En de schapen. En de varkens.
 Vóór dat boerderijtje ligt een tuintje. Daar staan in
 een perkje wat magere, gele bloempjes.
 Daar staat ook een hok.... En dàt is het gevaarlijke.
 Dat is een hondenhok!
 O, — misschien woont hier die hond van zopas. Die
 reuze-hond....
 Als ze nu vlak-bij zijn.... En dat beest springt op hen

toe.... En het bijt ze in hun broek.... Dóór hun broek misschien....

't Is, of ze nu, nù die tanden al voelen. Grote, scherpe tanden,.... die nooit weer zullen loslaten....

Och, — maar misschien woont er wel een klein hondje. Zo'n vrolijk kwispelend keffertje. Och ja, — heel klein....

Ze zijn al dichtbij nu. Ze schuifelen.

Jaap doet nog een paar stapjes, — en Janneman doet nog een paar stapjes.

Ze zien alleen een hondenhok. Ze zien alleen een dreigend donker gat. Daar moet dat verschrikkelijke uitkomen.

Och, — maar misschien *is* er wel geen hondje. Och, nee....

Nog een klein, heel klein stapje doet Jaap.

En nog een klein, heel klein stapje doet Janneman....

„Woef!.... A-woef!”

O!.... Daar komt het! Daar komt het al!

En de twee jagers, die staan te rillen, — te *rillen* van angst,.... die vergeten om weg te lopen....

Ze zien iets vreselijks!

Een zwart, ruig beest op sterke poten. En met een kop die woedend schudt. Twee flikkerende ogen staan in die kop. En tussen de opgetrokken lippen staat een rij grote, gele tanden.

Ja, vreselijk is het.

En 't komt recht op hen af....

O, — maar.... maar ze *horen* ook wat.

Een ketting die rammelt. Al maar rammelt.... En dan niet meer.

Die ketting staat gespannen. Trillend gespannen....

En die hond kan niet verder.

Ja, ze zien het goed! Hij staat hoog en stram op zijn

poten. Hij kijkt of hij hen wil verscheuren....
Maar hij kan niet verder.

„Woef!.... A-woef!.... Kom eens hier als je durft!
Neem die houten dingen maar mee, hoor!.... Je durft
niet, hè?.... Bangerds zijn jullie!.... *Bangerds!*....
Woef!.... A-woef!....”

't Zijn bange jongens. Ja, — dat zijn het.
Maar.... wat veel erger is?
't Zijn *laffe* jongens ook!
Want nu?.... Nù?....

VI.

Rin-kin-kink!...

Niet doen! O, niet doen!”
Dat zegt Janneman.

„Ik durf best. Best hoor!”
Dat zegt Jaap.

„Pas op! O, als de boer het ziet!”
Dat zegt Janneman weer.

En dan zegt Jaap niets terug. Hij kan niets zeggen.
Hij klemt zijn lippen op elkaar. En zijn ene oog knijpt
hij dicht, — met veel kleine rimpeltjes.

Jaap mikt.... Jaap schiet.... Sss-st!.... Dan vliegt
er een pijl over de weg. Over het hekje. En over de
magere, gele bloemen in het tuintje.... Dan ketst hij
af op de muur....

„Woef.... A-woef!”

De ketting rammelt. Dat zwarte honde-lijf staat te
trillen van boosheid.

Ze lopen niet weg, die jongens. Ze kijken alleen of de
boer ook komt. Nee.... Niemand.

Jaap zegt: „Nu zal ik die zwarte lelijkerd eens raken.

Kijk maar!"

Hij mikt.... Hij schiet.... Sss-st!.... Kèts! Tegen het hok.

En nu zegt Janneman tòch: „En nou ik! Nou ik!....”

Hij mikt.... Hij schiet.... Sss-st!.... *Rin-kin-kink!*
Klets-klèts!

Ergens in de muur was een ruitje, waar de zon in scheen. Nu is het een donker gat.... Met een paar glastandjes nog maar....

„Woef!.... A-woef!”

Het beest staat te springen voor zijn hok. Op alle vier zijn poten. Dol van boosheid. Het steigert als een paard dat zo op hol zal slaan.

Maar hij zit vast aan zijn hok.... Ah! Dan moet dat hok maar mee. En nog hoger springt hij, nog wilder. Hij moet, hij zàl ze hebben....

Die jagers? Die bange, laffe jagers?

Nù blijven ze niet staan. Nu *stuiven* ze weg. De zandweg langs. Vooruit! Vooruit!.... En dan de struiken in. Diep, — o, diep de struiken in.

Daar hurken ze neer.

Daar zitten ze kleintjes weggedoken. Als twee bibberende konijntjes, die vreselijk geschrokken zijn.

Zij wachten.

En hun hartjes kloppen, — klòppen....

Want o, — ze zijn zo bang.

Boven die jongetjes wiegen de dennen. En door de toppen gaat al sterker dat vreemd geruis.

Hoog daarboven drijven de wolken. Ze worden groot en donker. 't Zijn *regenwolken*.

O, — hoor!

In bange schrik grijpen ze elkaar vast, die jongetjes tussen de struiken. En ze duiken nog dieper ineen.

Hoor!.... Een hard en boos geroep: „O, als ik jullie *krijg*.... Dan zal ik je!.... Dan zàl ik je!....”

En een hees en woest geblaf: „Woef!.... A-woef!”....

Dat betekent ook al: „O, als ik jullie krijg.... Dan zal ik je!... Dan zàl ik je!”

Ja, — en daarom blijven ze daar zitten.

Ook nog als er geen boer meer roept, — en geen hond meer blaft.

Ze blijven daar maar zitten.

Heel stil.

En heel lang....

Maar eindelijk....

De boer is naar het dorp gegaan. Dat hebben ze gezien.

De hond is meegerend. Dàt hebben ze ook gezien.

Toen zijn ze toch maar uit de struiken gekropen.

Heel voorzichtig. Omdat die boer terug kon komen, — met zijn hond. En ook omdat hun rugje zo'n pijn deed.

En omdat hun beentjes zo stijf waren. Van het zitten.

Ze zijn toch maar verder gezworven.

Eerst zijn ze de zandweg afgezeuld.

Toen zijn ze over een hek geklauterd.

En toen zijn ze de lander ingedwaald.

Maar telkens keken ze nog om. Met vrees in hun ogen.

Want hun pret, — hun heerlijke jagerspret....

Diè was weg.

O ja, — al lang!....

Er zwommen eendjes door een sloot.

Ze hadden wormpjes gezocht, en slakjes. Hier en daar

en overal in het dichte kroos. En ze hadden zo heerlijk

geduikeld. Kop naar omlaag, staart naar omhoog.

Maar 't werd zo warm.

Nu snaterden en snep-

ten ze maar wat.

Die jòngens kwamen.

Pang!.... Ze kregen

een pijn!

O, 't werd een wild en

dwaas gefladder.

Plàs! Plas-plàs!....

Ze zwommen weg, — zo vlug ze konden.

Er stonden koeien bij een hek.

Ze hadden gras gezocht, — en klaver. Hier en daar en overal in het wijde land. En ze hadden zo heerlijk gesprongen. Kop naar omhoog, staart naar omhoog.

Maar 't werd zo warm.

Nu klodderden en kauwden ze maar wat.

Die jòngens kwamen.

Pang! Ze kregen een pijl!

O, 't werd een wild en dwaas gehompel.

Rom-bom-bom!....

Ze holden weg, — zo vlug ze konden.

En al verder dwaalden die jongens de weide in.

En niemand zag ze daar.

Alleen stond er een paard bij een eenzame boom.

Dat schudde zijn grote kop, — en keek nog lang die jongens na....

En toen die twee jagers nog maar twee stipjes waren, — twee zwarte stipjes in de groene wei....

Toen kwam de regen.

Ja, — *toen* kwam de regen!

VII.

In de grijze regenwereld.

Het drupte.

Het drupte harder.

En harder....

De regen *plaste* neer.

Het bos werd grijs van de regen. En de landen werden grijs. Heel de wereld werd grijs van de regen.

Die eenden. . . .

Ergens in het riet drongen ze samen. Hun kopjes in de veren. En ze lieten die regen maar neerplenzen. Op hun warme eende-lijfsjes. Och, wat gaf het?

Die koeien?

Ergens bij een paal hokten ze bijeen. Hun koppen naar de grond. En ze lieten die regen maar plenzen. Op hun plompe koeie-lijven. Och, wat gaf het?

Maar die jongens. . . .

O, ze renden terug.

Jaap voorop. En Janneman, dribbel-dribbel, hijgde er van.

Langs het paard gingen ze. Dat schudde zijn kop, — en keek.

En langs de koeien gingen ze, — en langs de varkens. Hun ogen zochten, — zochten.

Was er dan nergens een plekje om te schuilen?

Nergens?

Nergens?

Toen zag Jaap in die grijze regenwereld een huisje. O, het stond dicht, gevaarlijk dicht bij het boerderijtje. Dat boerderijtje van dien boer. . . . en die hond. . . . en dat ruitje. . . .

Ja, — maar die plensende regen! Ze werden zo nat. Ze werden druipnat. . . . En nergens was een ander plekje. Neen, nergens.

Toen zijn ze samen naar binnen gekropen. Op hun knieën. Dat moest. Want het was maar zo'n klein huisje.

't Leek niet zo erg schoon.

't Rook niet zo erg fris.

En erg stevig was het ook al niet.

Maar. . . . 't was droog. Heerlijk droog!

O, als de boer het wist, — die boze!

En als de hond het wist, — die woeste!

Dan zou er iets heel ergs gebeuren. O, vast.... Iets heel ergs. Daar moest je maar niet aan denken. Maar ze wisten het niet. De boer niet, — en de hond niet.

Ja, — en tòch.... Toch zou er iets ergs gebeuren. Iets heel, héél ergs.

„Knor! Knor!”

Er komt een varken aangedrenteld. Een groot, vet varken, op een varkensholletje.

„Knor! Knor! Ik word zo nat. Ik ga maar gauw naar huis. Knor! Knor!”

„Knor-knòr! Knor-knòr! Knor-knòr!”....

O, en een hele sliert rose biggetjes holt mee.

„Knor-knòr! Wij worden ook zo nat. Wij gaan ook maar gauw naar huis. Knor-knòr!....”

Zij stuiven dwars door de regen. Zij stuiven recht op hun huisje toe.

Hun huisje, dat niet zo erg schoon lijkt.

Dat niet zo erg fris ruikt.

Dat ook niet zo erg stevig is.

Maar.... dat droog is. Heerlijk droog!....

Jaap zegt: „Zou de boer niet komen?.... Of de hond?.... Ik zal eens kijken.”

Hij steekt zijn hoofd uit het donkere hok. Zomaar in die grijze wereld. En hij kijkt....

O, maar hij trekt zijn hoofd ook weer terug. Heel vlug.

En hij kruipt diep de donkerte in. Helemaal tegen de achterwand. En hij roept: „O, daar komen ze! Daar komen ze!”

En Janneman....

Janneman schrikt. Daar komen ze?.... De boer, — en de hond?....

O, Janneman wordt rood van schrik en narigheid.

Hij kruipt ook al diep de donkerte in. Helemaal tegen de achterwand. En hij roept, hees van angst: „O, ik zal het nooit weer doen. O, meneer.... meneer!....”
O, en dan gebeurt het.
Ja, dan gebeurt het!....

VIII.

O, dat kleine huisje!

Er komt weer iets aanlopen door die grijze regenwereld. De boerin.

Ze heeft een doek over het hoofd. En ze loopt hard. Nog vlugger dan haar klompen wil ze. Want die willen helemaal niet zo vlug. Die zeggen: Soppe-soppe. Die zuigen vast in het natte land.

De boerin heeft die jongens in dat huisje zien krui-
pen. In dat.... varkenshok.

Dat het de jongens van het ruitje waren, neen, dat wist ze niet.

Ze zal die arme jongens maar heel gauw halen. Och, och, die stakkerds. Varkens horen in een hok. Jongens horen in een huis.

Soppe-soppe....

Dan blijft ze staan, — stokstijf staan. Midden in die plensende regen.

Haar mond zegt: „Arme, àrme jongens!”

Maar haar ogen, . . . haar ogen lachen.

Want dáár. . . . Daar bij dat varkenshuisje. . . .

Aan de ene kant gaat het: „Knor! Knor!” . . . En een groot, vet varken steekt zijn snuit naar binnen. Zijn brede, vuile varkenssnuit. . . .

De rose biggetjes dringen en wringen. Die willen ook naar binnen. „Knor-knòr! Knor-knòr!”

Maar aan de andere kant. . . . Dáár. . . .

Krrràk! . . . Krak-kràk! . . . gaat het daar. En daar komen twee jongens naar buiten rollen. Dwars door de wand van hun huisje!

Ze buitelen over elkaar. Hun armen zwaaien. Hun beentjes trappen.

„O, wèg! . . . Wèg! . . . Ga toch wèg!” schreeuwt de een.

„O? meneer! . . . Ik zal nooit. . . . Ik zal nooit! . . .” huilt de ander.

En beiden willen ze opkrabbelen, . . . weghollen.

Weg, — ver weg, — o, héél ver weg. . . .

Maar die ene kàn niet weg. Een valse, roestige spijker houdt hem vast.

Dan trekt die jongen. Dan trekt die jongen hard. Heel hard. . . . O, dan trekt hij zich een gapende scheur in zijn broek. . . . Dan trekt hij zich toch los.

Dan. . . . dån. . . .

Ja, — dan staat daar iemand.

Dan staat daar de boerin!

Haar ogen lachen.

Maar haar mond zegt: „Arme, àrme jongens! Kom maar heel gauw mee!”

Buiten. . . .

Daar plenst en plast de regen.

Binnen....

Daar naait de vriendelijke boerin de brede scheur in Jaap's broek weer dicht.

En zij vertelt....

Van twee laffe jongens. Die hebben de hond geplaagd. Die hebben een ruitje kapotgeschoten. Die zijn toen heel hard weggehoid.

En van haar zieke meisje vertelt zij. Dat meisje heeft zo'n groot verdriet. Want haar poesje is weggelopen. Een zwart poesje is het. Zwart, — met witte sokjes en een wit besje. En met een rood lintje om de hals.... Die twee jongens krijgen een kleur. Tot achter hun oren. Maar ze zeggen niets. Ze kijken maar gauw naar buiten.

Daar komt een blauw plekje aan de lucht. O, gelukkig.

En.... floep! Het nieuwsgierig zonnetje moet dadelijk door dat plekje heenkijken. En dat plekje groter maken, al maar groter.

Dan gaan Jaap en Janneman weer een blijde wereld in.

Maar eerst mogen ze nog een balletje. Zo'n lekker zwart zuigballetje.

Ze krijgen weer zo'n erge kleur, die twee. Maar ze vertellen niets. O, nee hoor.... Niets!....

Ze zuchten als ze buiten zijn.

't Was een vriendelijke boerin. En ze had een vriendelijke stem. Maar die jongens zijn blij, dat ze die stem niet meer horen.

En toch is er ergens nog een stemmetje. Een *ander* stemmetje.

Dat stemmetje gaat mee, de blijde wereld in.

IX.

En tòch

Daar gaan ze weer, — langs het smalle slingerpaadje.
Hun bogen? Hun pijlen? Hun grote, grauwe zak? 't Ligt alles nog bij de varkens. In dat huisje, waar de biggetjes nu op een rennetje doorheen hollen. Kop achter staart. . . . Kop achter 'staart.
Tussen de blaren hangen nog druppeltjes. Die maakt de zon nu tot glanzende pareltjes. Duizenden. . . . duizenden. . . . Overal.

„Miauw! Miauw!”

Er komt een poesje langs het pad. Een klein, zwart poesje.

De vier witte sokjes en het brede witte befje zijn groezelig vuil geworden. En 't poesje heeft een lange sliert aan de hals. Met rafels en moddervlekken. . . .

Dat is een mooi, rood lint geweest.

„Miauw! Miauw!”

O, — dat poesje hoort hier niet.

Dat poesje hoort in het boerderijtje aan het brede zandpad. Bij het meisje dat zo ziek is. . . . en zo'n verdriet heeft.

De twee jagers kijken. Een beetje bang. Een beetje verlegen.

Maar in hun rode hoofden, — achter hun starende ogen. . . . Daar groeit een heel mooi plannetje.

Zij. . . . Zij zullen het poesje bij dat meisje brengen.

Zij zullen ook nog wat moois doen vandaag. Dat zal de mensen niet boos maken. Dat zal ze blij maken. Héél blij.

„Ja? Ja?” vraagt Jaap.

„Ja!.... Ja!....” zegt Janneman. „Ikke durf best. Best!”

Jaap draagt het poesje. En Janneman mag die rode sliert vasthouden.

Dat poesje lijkt wel een prinsesje. En dat rode ding een sleep van kant en zij....

Zó heldhaftig kijken ze. En zó

voorzichtig stappen ze.

„Kom maar!” zegt Jaap. „Die boze boer is er niet. En die woeste hond is er ook niet.... Kom maar!....”

Ja.... Maar even later....

Dan staan die jongens heel bang te kijken.

Met hun rug in de struiken gedrongen. Met hun ogen naar iets vreselijks.

En ze wilden zich wel heel, héél klein maken. Want....

„Woef!.... A-woef!”

O, — de hond is er!....

En op het klinkerpaadje, — vlak voor de deur, — daar staan twee klompen. Twee grote, witgeschuurde klompen.

O, — de boer is er ook!....

Arme, àrme jongens! Ze staan te trillen op hun beentjes.

Teruggaan?.... Dat willen ze niet. Dan dwaalt dat poesje weer weg misschien. En het meisje blijft alleen.

Verdergaan?.... Het huisje in?.... Dat durven ze niet.

't Is of alles, — àlles roept: „O, als ik jullie krijg.... Dan zal ik je!.... Dan zàl ik je!”....

„Ikke durf niet,” snikt Janneman. Over zijn twee wangen biggelen twee traantjes.

Jaap?....

Jaap blijft maar staan. Héél lang.
Jaap blijft maar kijken. Héél lang.
Jaap zegt toch ineens: „Kom maar, het *moet!*”

O, — en dan doen ze tòch het hekje open. Dan stappen ze tòch het klinkerpaadje over.... Dan schuifelen ze tòch langs die hond, — vlak langs die hond.... Dan doen ze tòch de deur een kiertje open....

„Ikke.... Ikke....”

„Kom maar. Het moet!”

En dan....

O, — dan gaan ze tòch naar binnen. Eerst Jaap, dan Janneman. En Janneman duwt maar vlug de deur dicht. Dan kan die kanjer van een hond hem niet meer bij zijn broekje pakken.

Klâp!.... doet de deur.

En *binnen* zijn de jongens.

De boer en de boerin stonden bij hun zieke kindje. Maar ineens draaien ze zich om. En hun ogen worden groot van verbazing.

„Hé-éé....!” zegt de boerin. En ze kijkt alsof die jongens haar het aller-mooiste van de hele wereld brengen.

Maar de boer krijgt dikke rimpels op zijn voorhoofd.

„Zo-zo....!” broemt de boer. „Zo-zo....!”

En die twee jongens krimpen toch nog in elkaar van schrik, als ze die stem horen. Zo donker. Zo dreigend. Maar dan juicht achter de boer en de boerin een vrolijk stemmetje: „Mieke!.... O, Mieke!”

En het meisje met haar dansende krullen veert omhoog. In haar blauwe ogen glanst de vreugde. Ze zou wel zo uit haar bed willen springen, — en haar poesje pakken, — en dan fijntjes gaan dollen.

Maar dat kan nu niet. Nu kan ze alleen maar juichen om het heerlijke dat Mieke er weer is.

„Mieke!.... O, Mieke!”

En ze staan er maar beteuterd bij te kijken, grote Jaap en kleine Janneman.

Ze zijn *bang*, — en *blij* toch ook.

Want *dit*, — *dit* is van heel de middag toch wel het aller-mooiste.

En toen?....

Toen heeft Jaap moeten vertellen. Alles. *Alles*.

En vreemd was dat. Toen Jaap het vertelde, al dat laffe van vanmiddag.... Toen vond hij het zèlf wel het aller-ergst.

Toen schrok Jaap van zich zelf. Toen schaamde hij zich. Voor dien boer, die helemaal niet sloeg. Voor de

boerin, die zo vriendelijk was. En voor dat leuke meisje in de diepe bedstee.

O, Jaap werd rood van schaamte.

En uit Janneman's ogen drupten twee tranen op de mat.

En toen?

Natuurlijk, de boer heeft nog eventjes gebromd. Maar de boer zei ook, dat hij ze toch twee dappere jongens vond.

En de boerin zei: „Ja, hoor. . . . Als ik zo stout was geweest. . . . nee, — dan durfde ik bij zo'n bozen boer niet meer te komen.”

Maar Riekje juichte: Nee, hoor moeder. Die jongens zijn helemaal geen stoute jongens. En vader is helemaal geen boze boer. Nee, hoor moeder!”

Toen lachten ze. Allemaal.

X.

Als de maan schijnt.

Nu is het avond geworden.

De maan schijnt boven de wijde landen. En boven het hoge bos.

Boven het brede zandpad schijnt ze. En boven het smalle slingerpaadje.

Daar dwalen geen woeste jagers meer.

Daar dwaalt ook geen eenzaam poesje meer.

Die jagers?

Ze waren heel laat thuisgekomen.

Vader en moeder hadden lang gewacht.

Vader had in de tuin wat verregende bloemen opgebonden. Maar telkens had hij de weg weer afgetuurd.

Moeder had binnen de boterhammen gesneden. Maar

telkens had ze over de geraniums heen naar buiten geblikt.

En eindelijk waren ze thuisgekomen. Met hun bogen en hun pijlen. En met hun grote, grauwe zak. Die had de boer tussen de biggetjes opgevist.

Neen, — vrolijk keken ze niet.

Toch was er blijheid, — diep in hun hart.

Tussen vader en moeder in moest Jaap vertellen. Alweer vertellen.

En Janneman stotterde mee.

't Is een lang verhaal geworden. Een vreemd verhaal over een vreemde middag.

't Ging over een poesje. Over een boer en een hond. Over koeien en varkens. Over een vriendelijke boerin en een ziek meisje.

En over twee jagers ging het.

Twee jagers die pret wilden maken, heerlijke jagerspret. Och, — maar die nergens pret konden vinden. Omdat hun hartjes zo bonsden. Omdat dat tikkertje zo sprak: „Tòch gedaan! Tòch gedaan!”

Ja, 't is een lang en vreemd verhaal geworden. Maar vader en moeder begrepen het best.

Moeder zei: „Weet je hoe het kwam, dat je hartje zo bonsde? En dat je al dat slechte deed?”

Vader zei: „Weet je hoe het kwam, dat je tòch dat mooie plannetje maakte? En dat je toch nog zo dapper was?”

O ja, — dat wisten ze.

Want toen ze na de boterhammen in hun bed zouden klimmen, hebben ze gebeden. Nog eerbiediger dan anders.

En moeder heeft den Heer gedankt voor dat stemmetje in het hart. Dat de mensen zo onrustig maakt, als ze slechte, verkeerde dingen doen. Dat de mensen zo blij maakt, als ze mooie, goede dingen doen.

En moeder vroeg, of de Heer in de Hemel haar jongetjes wilde helpen. Nu. . . . en altijd.
En zacht baden ze mee, Jaap en Janneman.

En nu de avond is gekomen. . . .
En over alles heel licht het maantje schijnt. . . .
Nu slapen ze. Heel rustig in hun grote bed.

Dat poesje?
Dat slaapt ook. Fijn in zijn kistje. Onder het hoge schuurdak, dat warm is en droog.
Eerst was het bij het vrouwtje in de bedstee geweest. 't Had heerlijk gerobbeld, heerlijk gestoeid. Even maar. . . . Want 't vrouwtje was ziek. Maar 't was net, of zij al een beetje beter werd.
Nu droomde het poesje. Lekker in elkaar geknuffeld. Waarvan?

Ja, — waarvan. . . .
Misschien wel van twee wilde jagers. Die zo bang waren eerst. En zo laf.
Maar die later toch zo moedig waren, — zo dapper.
Hoe *kon* dat toch?

Och neen.
Dat kunnen *poesen* niet begrijpen.

Inhoud.

I. Het smalle slingerpaadje	3
II. Zo'n dom, dom poesje	4
III. Twee jagers? twee deugnieten!	7
IV. De gevaarlijke kuil	10
V. Aan het brede zandpad	14
VI. Rin-kin-kink!	16
VII. In de grijze regenwereld	19
VIII. O, dat kleine huisje!	22
IX. En tòch	25
X. Als de maan schijnt	29